ResearchGate

See discussions, stats, and author profiles for this publication at: https://www.researchgate.net/publication/323357577

Rumi - Poezii (traducerea Octavian Cocos)

Book · February 2018

CITATIONS
0

READS
1,014

1 author:

Octavian Cocoş
University of Bucharest
91 PUBLICATIONS **119** CITATIONS

SEE PROFILE

Some of the authors of this publication are also working on these related projects:

Virtual learning View project

Sustainable Tourism in The Romanian Carpathians View project

All content following this page was uploaded by Octavian Cocoş on 23 February 2018.

The user has requested enhancement of the downloaded file.

POEZII

Jalal ad-Din Rumi

Traducerea Octavian Cocoş

ALCHIMISTUL

La început m-a răsfăţat
cu sute de favoruri.
Apoi,
m-a topit
cu flăcările durerii.
După aceea,
m-a pecetluit
cu pecetea iubirii
şi m-a făcut asemenea Lui.
Apoi,
m-a aruncat afară din mine.

Eram un nimic,
Tu m-ai făcut
mai mare decât un munte.
Rămăsesem în urmă
Tu m-ai împins în faţă.
Inima mea era zdrobită
Tu ai vindecat-o.
Şi aşa am ajuns
să mă iubesc pe mine însumi.

Slavă Celui Unic!

Din propria rădăcină

Toate vorbele dragi
Pe care tu şi eu ni le-am spus
Şi-au croit drum
Până în inima universului.
Într-o bună zi,
Ele vor cădea peste noi
Ca o ploaie ce murmură şoptit,
Ajutându-ne să renaştem
Din propria rădăcină.

Am o dilemă

Iata ce dilemă am
Te rog ajută-mă să înţeleg:
Iubirea ta e tămăduitoare
Iubirea ta e o stăpână înţeleaptă
Iubirea ta e luminoasă
Iubirea ta e delicată
Şi blândă în esenţa ei.
Aş îndura cu bucurie
Toată această văpaie
Toată această dorinţă
Tot acest pârjol
Doar pentru iubirea ta.
Dar dacă iubirea ta
Este atât de plăcută
Atunci de ce mă răneşte
Atât de tare?

Nu ţi-am spus...?

Nu ţi-am spus
să nu pleci de lângă mine,
că Eu sunt singurul tău prieten?
Eu sunt izvorul vieţii.
Chiar dacă pleci furios câteva mii de ani
Te vei întoarce înapoi la mine,
căci Eu sunt ţelul şi capătul drumului tău.

Nu ţi-am spus
să nu te laşi sedus de culorile acestei lumi,
că Eu sunt Cel ce a pictat-o?

Nu ţi-am spus
că tu eşti un peşte şi că nu ai ce căuta pe uscat,
fiindcă Eu sunt marea cea adâncă?

Nu ţi-am spus
să nu cazi în plasele de prins păsări,
că Eu sunt aripile tale şi puterea luminii?

Nu ţi-am spus
să nu laşi pe nimeni să te înşele şi să te îngheţe,
că Eu sunt focul şi căldura ta?

Nu ţi-am spus
că oamenii te vor întina şi te vor face să uiţi
că Eu sunt izvorul tuturor virtuţilor?

Nu ţi-am spus
să nu pui la îndoială ceea ce fac,
căci există o ordine-n toate? Eu sunt Creatorul.

Nu ţi-am spus
că inima ta te va îndruma spre casă,
fiindcă ea ştie bine că Eu sunt Stăpânul?

Căutându-ţi chipul

De când m-am născut
îţi caut chipul necontenit,
însă azi l-am văzut.

Azi am văzut farmecul, frumuseţea
şi graţia fără de margini
a acelui chip pe care l-am căutat.

Azi Te-am aflat,
iar celor ce până ieri râdeau şi mă dispreţuiau
le pare rău acum că nu au căutat la fel ca mine.

Mă minunez de măreţia frumuseţii Tale
şi aş vrea să o privesc cu o sută de ochi.

Inima mea a ars mereu de dor şi a căutat
această frumuseţe pe care acum o privesc.

Mă sfiiesc să spun că această iubire este omenească,
iar ca să-i spun divină, mă tem de Dumnezeu.

Suflarea Ta plăcut mirositoare, ca briza dimineţii,
a pătruns în tăcerea grădinii.

Tu ai suflat în mine o nouă viaţă
iar eu am devenit
nu doar lumina, ci şi umbra Ta.

Sufletul meu strigă în extaz.

Fiecare fibră a fiinţei mele
e îndrăgostită de Tine.

Splendoarea Ta mi-a aprins în inimă o văpaie
şi simt că cerul şi pământul îmi aparţin.

Săgeata mea de iubire a ajuns la ţintă.
Acum mă aflu în casa milei,
iar inima mea a devenit un loc de rugăciune.

Un dar pentru tine

Habar nu ai ce mult am căutat
ceva să îţi aduc în dar,
dar n-am găsit nimic să îmi convină.

Căci ce rost ar avea să duci
aur la mină şi apă la ocean?

Tot ce-am găsit
ar fi fost ca şi cum
ai duce mirodenii-n Orient.

Iar ca să-ţi dau inima mea şi sufletul meu
n-ar ajuta la nimic,
căci pe acestea tu deja le ai.

Aşa că ţi-am adus o oglindă.

Să te priveşti în ea
şi să-ţi aduci aminte de mine.

Hai să ne îndrăgostim încă o dată

Hai să ne îndrăgostim încă o dată
şi peste lume s-aruncăm
cu pulbere de aur.

Hai să devenim un nou izvor
şi să simţim cum briza ne aduce
parfumul cerului.

Hai să îmbrăcăm pământul în verdeaţă
şi precum seva unui copăcel
să lăsăm harul din fiinţa noastră
să ne ţină drepţi.

Hai să tăiem nestemate
din inimile noastre de piatră,
ca să ne lumineze calea
spre iubire.

Privirea iubirii e limpede ca cristalul
Binecuvântaţi suntem de lumina ei.

Tu şi eu

Fericită clipa când stăm laolaltă
Două forme, două chipuri, dar un singur suflet,
Tu şi eu.

Florile vor înflori pentru vecie
Păsările vor cânta de-a pururi
Atunci când vom intra-n grădină,
Tu şi eu.

Stelele din cer vor veni ca să vadă
Cum strălucim ca luna plină,
Tu şi eu.

Dar gata cu „tu” şi „eu”.
Căci acum există numai fericirea unităţii –
Bucurie, freamăt de viaţă, lipsă de grijă,
Tu şi eu.

Toate păsările cu aripi de lumină din cer
Vor veni ca să bea din apa cea dulce
A lacrimilor de bucurie pe care le vărsăm
Tu şi eu.

Ce miracol al sorţii să fim astăzi aici.
Dar chiar de ne-am afla la antipozi
Tot împreună am fi,
Tu şi eu.

Avem o formă în această lume
Şi-o altă formă în cealaltă.
Cerul etern ne aparţine
Şi suntem plini de-o încântare nesfârşită,
Tu şi eu.

Hai să ne adorăm unul pe altul

Hai iubito
să ne adorăm unul pe altul
până când nimic nu va mai fi
din amândoi.

Oglinda spune adevărul.
Priveşte-ţi faţa întunecată,
însenineaz-te şi alungă departe
zâmbetul tău amar.

Prietenul mărinimos
îşi dă şi viaţa pentru un prieten.
Aşa că hai să renunţăm
la această purtare lipsită de omenie
şi să fim buni unul cu celălalt.

Duşmănia întunecă prieteniile,
şi atunci de ce să nu alungi
această vrajbă din inima ta?

Căci de îndată ce te vei gândi
că am murit şi că m-am dus
te vei împăca din nou cu mine.
Îţi va fi dor să mă vezi
şi poate chiar o să m-adori.

Dar de ce să venerezi un mort?
Mai bine gândeşte-te că am pierit
şi vino să ne împăcăm acum.

Fiindcă mai târziu vei veni
la mine la mormânt
să arunci sărutări.
N-ar fi mai bine să mi le dai acum?
Pentru că eu sunt acelaşi.

Poate că vorbesc prea mult,
deşi în inima mea e tăcere.
Dar oare ce-aş putea să fac
când sunt sortit să duc această viaţă?

Ce ai tu cu adevărat?

Ce ai tu cu adevărat
şi ce ai câştigat?
Ce perle ai adus la lumină
din adâncul mării?
În ziua morţii
simţurile trupeşti vor pieri;
ai tu o lumină spirituală
care să-ţi însoţească inima?
Când ţărâna-ţi va astupa aceşti ochi în mormânt
Oare mormântul tău va străluci?

Prin tine iubito

Prin mine sunt ca arama,
Prin tine, iubito, sunt ca aurul.
Prin mine sunt doar o piatră,
Însă prin tine sunt o nestemată.

Priveşte iubirea

Priveşte iubirea
cum se înfăşoară
pe cel îndrăgostit.

Priveşte spiritul
cum se uneşte cu pământul
şi-i dă o nouă viaţă.

De ce eşti tu atât de ocupat
cu una sau cu alta, cu binele sau răul?
Mai bine ia aminte
că lucrurile se-mpletesc.

De ce să tot vorbeşti
de cunoscut şi de necunoscut
când cunoscutul şi necunoscutul se unesc?

De ce să pui hotar
între această viaţă şi cea ce va să vină
când toţi suntem născuţi din cea din urmă?

Priveşte-ţi inima şi limba,
cum prima simte, dar e surdo-mută,
pe când cealaltă se exprimă
prin vorbe şi simboluri.

Priveşte apa şi focul
pământul şi vântul,
vrăjmaşi şi prieteni în acelaşi timp.

Lupul şi mielul
leul şi căprioara
atât de diferiţi şi totuşi împreună.

Priveşte îmbinarea
dintre iarnă şi primăvară
ce se vede clar la echinocţiu.

La fel şi voi, prieteni,
trebuie să vă amestecaţi
fiindcă pământul şi cerul
s-au amestecat pentru voi
şi pentru mine.

Fiţi ca trestia de zahăr
dulci, dar tăcuţi
şi nu vă atingeţi de cuvintele amare.

Iubita mea creşte
din inima mea.
Ce unire mai profundă
ar putea exista?

Să nu sădeşti nimic, decât iubire

Atunci când sădeşti un copac,
fiecare frunză a lui îţi va spune
că ce sădeşti va da roade.

De aceea, prietene, dacă ai un pic de judecată,
să nu sădeşti nimic, decât iubire,
căci îţi arăţi virtutea prin ceea ce cauţi.

Apa curge spre cei ce doresc puritate,
aşa că spală-ţi mâinile de dorinţe
şi vino la masa iubirii.

Vrei să-ţi spun un secret?
Florile atrag cel mai frumos iubit
doar cu parfumul şi zâmbetul lor dulce.

Dacă îl laşi pe Dumnezeu
să ţeasă versul în poemul tău,
oamenii îl vor citi la nesfârşit.

Unde e Dumnezeu?

Am încercat să-L găsesc pe Dumnezeu
pe crucea creştină,
dar nu era acolo.

Am fost la Kaaba musulmană
de la Mecca,
dar nici acolo nu era.

M-am dus la vechea sinagogă evreiască
şi la templul hindus al idolilor,
însă n-am dat de urma Lui.

I-am întrebat pe învăţaţi şi filozofi,
dar Dumnezeu era
cu mult mai presus de înţelegerea lor.

Atunci, am privit în inima mea
şi L-am văzut acolo.

Dumnezeu nu poate fi găsit altundeva.

Alchimia iubirii

Tu vii la noi
dintr-o altă lume.
De dincolo de stele,
din vidul infinit.
Transcendent şi pur
De o frumuseţe inimaginabilă
Aducând cu tine
esenţa iubirii.

Tu îi transformi pe toţi aceia
pe care îi atingi.
Preocupări lumeşti,
necazuri şi dureri
se topesc în prezenţa ta,
căci tu aduci bucurie
stăpânului şi robului,
ţăranului şi împăratului.

Tu ne uimeşti pe toţi
cu graţia ta.
Şi tot ce este rău
devine bunătate.

Tu eşti stăpânul alchimist.

Tu aprinzi focul iubirii
pe pământ şi în cer,
în inima şi în sufletul
tuturor fiinţelor.

Prin iubirea ta
existenţa şi nonexistenţa se contopesc.
Opuşii se unesc.
Şi tot ce e profan
devine sacru iar.

Despărţire şi dor

Când sunt cu tine
stăm treji toată noaptea.
Când nu eşti aici
eu nu pot să dorm.
Slavă Domnului pentru aceste două insomnii!
Şi pentru diferenţa dintre ele.

Prima mea poveste de iubire

Din clipa în care am aflat
prima mea poveste de iubire
am început să te caut
fără să ştiu cât de orb eram.
Iubiţii nu se-ntâlnesc undeva.
Ei sunt unul cu altul dintotdeauna.

Deschide ochii încet

Deschide ochii încet, încet
şi priveşte chipul iubirii
şi ochii ei îmbătători.

Zâmbetul ei a ispitit mii de inimi
să intre în grădina infinită.

Vino şi gustă cu buzele tale
dulceaţa fructului ei.
Te vei îmbăta de parfumul trandafirilor
şi vei dansa ca o salcie
ce se leagănă-n vânt.

Întoarce-ţi privirea
de la lăcomia omenească pentru plăcere,
căci în misterul infinit al iubirii
vei găsi o împlinire mult mai profundă.

Eşti mângâierea sufletului meu

Eşti mângâierea sufletului meu
în vremuri de restrişte.
Eşti bogăţia spiritului meu
când inima mi-e frântă.

Inimaginabilul, necunoscutul,
iată ce-i dai Tu sufletului meu
atunci când se îndreaptă spre Tine.

Prin graţia Ta
ochii mei au privit veşnicia.
O, Iubitule, cum ar putea acest imperiu decadent
să mă ţină departe de Tine?

Glasul ce cântă numele Tău
e mai dulce decât somnul de noapte
şi mai graţios decât stihul
unui poet de la curtea regală.

Când sunt adâncit în rugăciune
gândul meu se îndreaptă spre Tine
şi nu spre cele şapte versuri de credinţă.

Pe păcătoşi Tu îi primeşti cu milă
Iar inimile împietrite le topeşti cu iubire.

De mi s-ar oferi un regat,
iar bogăţiile lumii mi-ar fi puse la picioare
m-aş înclina până la pământ şi aş spune:
„Nimic nu se compară cu dragostea Lui!”.

Uniunea este vinul pur.
Viaţa mea este cupa.
Fără vinul Tău
la ce ar folosi această cupă?
Odinioară aveam o mie de dorinţe,
dar toate s-au topit
în unica dorinţă de a Te cunoaşte.

Esenţa pură a fiinţei Tale
mi-a cuprins inima şi sufletul.
Acum nu mai există alte lucruri,
Ci doar sunetul dulce al chemării Tale.

Prin graţia Ta
am găsit în mine o comoară.
Am găsit adevărul lumii nevăzute.

Am aflat ce este extazul veşnic.
Am trecut dincolo de ruina provocată de timp.
Am devenit una cu Tine.

Acum inima mea cântă:
„Eu sunt sufletul lumii”.

De la prima suflare am tânjit după El –
Această dorinţă a devenit viaţa mea.
Cu această dorinţă am îmbătrânit...
Dar când pomenesc de Iubitul meu
Mă simt tânăr din nou.

Stai doar cu cei ce cunosc

Inima mea, stai doar cu cei
ce ştiu şi te înţeleg.
Stai doar sub acel copac
care este în floare.

Nu rătăci fără rost
în bazarul de ierburi şi esenţe
ci caută prăvălia cu esenţa cea dulce,
căci dacă n-ai un etalon
oamenii te vor înşela fără să ştii.
Şi vei primi monezi fără valoare
crezând că sunt reale.

Nu-ţi umple blidul cu mâncare
din orice oală care fierbe.
Nu orice glumă-i reuşită, deci nu căuta
un înţeles acolo unde nu există.
Nu orice ochi poate vedea,
nu orice mare are perle.

Inima mea, cântă de dor,
aşa, ca o privighetoare!
Căci vocea ta poate vrăji
oricare piatră şi oricare spin.

Mai întâi, lasă capul în jos,
apoi renunţă la toate lucrurile care te distrag
unul câte unul.
Îmbrăţişează lumina şi las-o să te călăuzească
dincolo de vântul dorinţei.

Vei găsi acolo un izvor
şi hrănită de apele sale
vei rodi veşnic, precum un copac.

O inimă mică

Inima mea e atât de mică,
aproape invizibilă.
Cum poţi să pui în ea
atâta nefericire?
El a răspuns: „Bagă bine de seamă,
ochii sunt şi mai mici,
dar totuşi pot privi întrega lume”.

De la inima Ta la inima mea

Există o cale de la inima Ta
la inima mea
şi inima mea o ştie,
pentru că e curată şi pură ca apa.
Când apa-i liniştită ca oglinda
În ea se vede luna.

Ce crezi că se va întâmpla?

Dacă vei veghea toată noaptea
Şi-o vei amesteca cu zorii
De dragul inimii,
Ce crezi că se va întâmpla?

Dacă întreaga lume
Va fi acoperită de florile
Pe care cu trudă le-ai sădit,
Ce crezi că se va întâmpla?

Dacă elixirul vieţii
Ce-a stat ascuns în întuneric
Va umple deşertul şi oraşele,
Ce crezi că se va întâmpla?

Dacă datorită generozităţii
Şi iubirii tale
Câţiva oameni vor găsi adevărata viaţă,
Ce crezi că se va întâmpla?

Dacă vei turna un pahar
Plin cu vinul bucuriei
Pe capul celor deja beţi,
Ce crezi că se va întâmpla?

Hai, prietene,
Oferă iubirea ta
Chiar şi vrăjmaşilor.
Dacă le atingi inima,
Ce crezi că se va întâmpla?

O sută de binecuvântări

Când iubirea vine pe neaşteptate
Şi bate la geam, dă fuga şi las-o să intre,
Dar mai întâi închide uşa minţii,
Căci orice gând mărunt o poate alunga,
La fel cum fumul întinează
Prospeţimea brizei dimineţii.

Minţii, iubirea-i poate spune doar atât,
Drumul e închis, şi nu poţi trece mai departe,
Însă iubitului ea îi oferă o sută de binecuvântări.

Până ce mintea se decide să păşească,
Iubirea a ajuns deja până la cer.
Iubirea a urcat Muntele Sacru.

Însă acum va trebui să tac,
Lăsând iubirea să vorbească
din cuibul ei tăcut.

Iubirea mi-a zis

Iubirea mi-a zis,
Eu mă închin lunii.
Vorbeşte-mi despre lucirea blândă
A flăcării unei lumânări
Şi despre dulceaţa lunii mele.

Dar nu-mi vorbi despre nefericire
Ci spune-mi despre acea comoară
Ce rămâne ascunsă pentru tine,
Apoi rămâi în tăcere.

Noaptea trecută
Am pierdut contactul cu realitatea
Şi am fost cuprins de nebunie.
Iubirea m-a văzut şi a zis,
Iată-mă, am venit,
Ştergeţi lacrimile
Şi rămâi în tăcere.

Eu am spus, O, iubire,
Mă simt îngrozit,
Dar nu din cauza ta.
Iubirea mi-a zis,
Nu există nimic în afară de mine,
Rămâi în tăcere.

Îţi voi şopti o taină la ureche
Încuviinţează aplecându-ţi capul
Şi rămâi în tăcere.

Deodată, pe calea inimii mele
A apărut un suflet ca o lună.
Ce călătorie minunată!

Eu am spus, O, iubire,
Ce fel de lună este asta?
Iubirea mi-a zis,
Nu pune această întrebare,
Rămâi în tăcere.

Eu am spus, O, iubire,
Ce fel de chip este acesta,
Omenesc sau angelic?
Iubirea mi-a zis,
E mai presus de înţelegerea ta,
Rămâi în tăcere.

Eu am spus, te rog, arată-mi acest lucru,
Căci aşteptarea mă omoară.
Iubirea mi-a zis,
Aşa te vreau,
Să fii mereu în aşteptare
Şi să rămâi în tăcere.

Tu trăieşti într-un spaţiu
De imagini şi iluzii.
Părăseşte acum această casă
Şi rămâi în tăcere.

Eu am spus, O, iubire,
Vreau să aflu de la tine,
Dumnezeu ştie cum mă tratezi?
Iubirea mi-a zis,
Da, El ştie asta,
Însă rămâi liniştit,
Rămâi complet în tăcere.

Domnul e în mine

Domnul e în mine, Domnul e în tine
Aşa cum viaţa e ascunsă în orişice sămânţă.
De aceea, prietene, nimiceşte-ţi mândria
Şi caută-L în tine însuţi.

Atunci când stau în miezul lumii Sale
Văd strălucind un milion de sori
Şi-o mare-albastră şi arzătoare
Ce stă întinsă pe firmament.
Văd agitaţia vieţii cum se domoleşte
Şi suferinţa cum dispare fără urmă.

Ascultaţi sunetul clopotelor şi tobelor
neatinse de nimeni!
Iubirea e aici; plonjaţi în extazul ei!
Plouă, dar nu cu picături de apă,
Iar râurile sunt şuvoaie de lumină.

Cum aş putea eu să exprim vreodată
Binecuvântarea pe care o simt
Şi faptul că mă bucur de acest extaz nemărginit
În propriul meu trup?

Aceasta e muzica sufletului
Şi a întâlnirii cu sufletul.
Muzica te face să uiţi de orice necaz.
Aceasta e muzica aflată dincolo
De orice plecare sau venire.

Când voi muri

Atunci când voi muri
Şi când sicriul va fi scos afară,
Să nu cumva să crezi
Ca voi pleca din lume.
Nu plânge, nu jeli
Şi nu te întrista,
Căci n-am să cad în iadul
Vreunui monstru.
Când vei vedea că îmi vor duce trupul
Nu plânge-n urma mea
Fiindcă nu plec,
Ci doar mă contopesc cu iubirea eternă.
Iar când mă vei pune în mormânt,
Să nu îmi spui adio,
Ci adu-ţi aminte că mormântul
E vălul ce ascunde Raiul.
Mă vei vedea cum mă scufund în mormânt
Iar apoi cum mă ridic.
Cum ar putea exista un sfârşit
Când soarele apune, iar luna asfinţeşte?
Ceea ce pare a fi un sfârşit,
Ceea ce pare a fi un apus,
În realitate este doar un început,
Căci când mormântul se inchide
Sufletul se eliberează.
Ai văzut tu vreodată
O sămânţă căzută pe pământ
Care să nu dea naştere unei vieţi noi?
De ce te-ndoieşti aşadar
De viaţa din sămânţa numită om?
Ai văzut tu vreodată
O găleata coborâtă într-o fântană
Care să iasă goală la lumină?
De ce să plângi atunci după un suflet
Care se poate întoarce înapoi
Aşa cum Iosif s-a întors de la fântână?
Când vei închide gura
Pentru ultima oară,
Cuvintele şi sufletul tău
Vor aparţine lumii de dincolo de timp.

Această căsătorie

Binecuvântate fie aceste jurăminte şi această căsătorie.
Fie ca această căsătorie să fie precum laptele dulce,
precum vinul şi halvaua.
Fie ca această căsătorie să dea roade şi umbră
asemenea unui curmal.
Fie ca această căsătorie să fie plină de râsete,
iar o zi banală să fie ca o zi în Rai.
Fie ca această căsătorie să fie un semn de compasiune,
o pecete a fericirii de aici şi de dincolo.
Fie ca această căsătorie să aibă un chip plăcut şi un nume bun,
ca o prevestire favorabilă a lunii pe un cer senin.
Nu am cuvinte să descriu
Cum se-mpleteşte spiritul cu această căsătorie.

Lumânarea din inima ta

În inima ta se află o lumânare
ce aşteaptă să fie aprinsă.
În sufletul tău este un gol
ce trebuie umplut.
Îl simţi, nu-i aşa?
Simţi despărţirea de iubitul tău.
Invită-l să vină şi să umple acest gol,
îmbrăţişează-i focul.
Aminteşte-le celor ce spun altfel
că iubirea vine
doar atunci când vrea
şi că dorinţa ce o simţi pentru ea
nu se învaţă în nicio şcoală.

Nu te teme dacă harpa se rupe

Nu te teme dacă harpa se rupe
Căci alte mii se vor naşte din nou.
Noi am căzut în braţele iubirii, unde totul e muzică.
Dacă s-ar da foc tuturor harpelor din lume,
Totuşi, în adâncul inimii
Va continua să cânte o muzică tainică.

Nu te teme dacă toate lumânările lumii
Vor pâlpâi şi se vor stinge
Căci avem în noi scânteia care aprinde focul.

Cântecele pe care le cântăm
Sunt ca o spumă la suprafaţa mării fiinţei,
dar nestematele se găsesc în adâncuri.
De aceea, blândeţea cântecelor noastre
E o reflexie a lucrurilor profunde.
Aşa că opreşte curgerea cuvintelor tale,
Deschide fereastra inimii
Şi lasă spiritul să vorbească.

Sunt şi nu sunt

Sunt ud până la piele
din pricina valului
care încă n-a venit.

Sunt legat fedeleş
într-o închisoare
care încă nu există.

Deşi n-am jucat
partida de şah
deja sunt făcut şah-mat.

Deşi n-am băut
nicio cupă de vin
deja m-am îmbătat.

Deşi n-am păşit
pe câmpul de bătaie
deja sunt rănit şi ucis.

Nu mai ştiu
care e diferenţa
dintre închipuire şi realitate.

Asemenea unei umbre
eu sunt
şi nu sunt.

Nu mă vei putea cunoaşte

Cercetează-mă oricât de mult vrei,
însă nu mă vei putea cunoaşte,
căci sunt de o sută de ori mai diferit
decât ceea ce vezi.
Vino în spatele ochilor mei
şi priveşte-mă aşa cum mă privesc şi eu,
fiindcă am ales să mă ascund
într-un loc pe care tu nu-l poţi vedea.

Ce face iubirea

Iubirea mi-a răpit somnul;
iată ce face iubirea.
Iubirea nu dă doi bani
pe suflet sau pe minte.
Iubirea e ca un leu negru,
flămând şi fioros,
care bea sângele din inimile
celor ce se iubesc.
Iubirea te prinde cu blândeţe
şi te împinge spre capcană,
iar atunci când cazi în ea
te priveşte din depărtare.
Iubirea e un tiran,
un judecător nemilos,
ce-i torturează şi-i asupreşte
pe cei nevinovaţi.
De cazi în mâna ei
vei plânge ca norii,
iar dacă fugi de ea
vei îngheţa ca zăpada.
Clipă de clipă ea sparge
o mie de cupe-n bucăţi
şi-n fiecare secundă
coase şi sfâşie o sută de veşminte.
Ucide o mie de fiinţe
şi le priveşte ca pe una singură.
Nimeni nu poate scăpa
prin şiretenie sau viclenie
de lanţurile ei.
Niciun învăţat, oricât ar fi de înţelept,
nu poate ieşi din plasa
pe care ea a întins-o.

Ne întâlnim din nou

După atâta vreme
Ne întâlnim din nou.

Vezi zâmbetul de pe chipul meu
Şi că îmi caut locul în ochii tăi,
Dar totuşi eviţi să mă priveşti.

Mi-aş da şi viaţa să te văd zâmbind
Şi am avea multe de vorbit
Însă puţine au mai rămas de spus.
M-ai întrebat de ce nu încerc s-o fac
Eu am zâmbit, dar nu am zis nimic.

Aşa că ai plecat spunând că e târziu.

Eu am rămas acolo, în acel loc
Unde ne-am întâlnit prima oară
Aşteptând să te întorci la mine.

Să nu adormi la loc!

Dincolo de ideile de bine sau de rău
se află o pajişte. Acolo te aştept.
Când sufletul se-ntinde pe acea iarbă,
a vorbi despre lume devine inutil.
Ideile, limbajul, chiar şi cuvintele „tu şi eu”
nu mai au niciun sens.

Briza dimineţii vrea să-ţi dezvăluie nişte taine.
Să nu adormi la loc!

Oamenii păşesc încoace şi încolo peste pragul uşii,
acel hotar unde două lumi se ating.
Uşa e rotundă şi stă deschisă.
Să nu adormi la loc!

Frumuseţea şi Iubirea

Din vremuri imemoriale
Frumuseţea îşi dezvăluie forma ei minunată
în singurătatea nefiinţei.
Ea se uită în oglindă
şi îşi contemplă propria frumuseţe.
Ea e cunoscătorul şi lucrul cunoscut,
Privitorul şi lucrul privit.
Numai ochii ei au văzut acest Univers.

Toate calităţile ei s-au întrupat:
Veşnicia e câmpul verde al Spaţiului şi Timpului.
Iubirea e grădina dătătoare de viaţă a acestei lumi.
Fiecare creangă şi frunză şi fruct
dau la iveală o trăsătură a perfecţiunii sale.
Chiparosul sugerează măreţia ei
Trandafirul ne arată cât e de frumoasă.

Ori de câte ori se iveşte Frumuseţea,
Iubirea e şi ea prezentă.
Ori de câte ori Frumuseţea îşi arată obrazul îmbujorat
Iubirea se aprinde de la flacăra lui.
Când Frumuseţea se ascunde în cutele întunecate ale nopţii
Iubirea vine şi găseşte o inimă tulburată.
Frumuseţea şi Iubirea sunt ca trupul şi sufletul.
Frumuseţea e ca o mină, iar Iubirea e diamantul.

Ele au fost împreună
de la începutul timpului –
Au mers cot la cot,
umăr la umăr.

Odă

Cei ce nu simt că această Iubire
îi duce cu ea ca un râu.
Cei ce nu beau zorii ca pe o cupă
cu apă de izvor.
Cei ce nu mănâncă apusul
la masa de seară.
Cei ce nu vor nicidecum să se schimbe,

Să doarmă mai departe.

Iubirea aceasta e mai presus de teologie,
de vechile trucuri şi de ipocrizie.
Dacă vrei ca prin ele să-ţi şlefuieşti mintea,

Atunci dormi mai departe.

Eu am renunţat la minte,
Mi-am rupt toate hainele
şi le-am aruncat cât colo.
Dacă nu eşti gol puşcă,
ci eşti înveşmântat în haine frumoase
ţesute din cuvinte,

Atunci dormi mai departe.

Ce voi deveni

Am murit ca mineral şi am devenit plantă.
Am murit ca plantă şi am devenit animal.
Am murit ca animal şi am devenit om.
Şi atunci, de ce să mă mai tem de moarte?
Data viitoare când o să mor
Îmi vor creşte aripi şi pene ca îngerilor.
Însă eu mă voi avânta mai sus decât ei –

Nici nu-ţi poţi imagina
Ce voi deveni atunci.

Iubirea e un copac

Intelectualul se dă mereu în spectacol
Îndrăgostitul se simte întotdeauna pierdut.
Intelectualul fuge departe,
de teamă să nu se înece.
Însă iubirea înseamnă
să te îneci în mare.
Intelectualii îşi planifică odihna
Îndrăgostiţilor le e ruşine să se odihnească.
Îndrăgostitul e veşnic singur,
chiar şi în mijlocul mulţimii,
precum uleiul şi apa, rămâne separat.
Omul care se încumetă
să dea sfaturi unui îndrăgostit
nu se alege cu nimic.
Căci un astfel de om are sufletul tulburat.
Iubirea e ca moscul, îţi atrage atenţia.
Iubirea e un copac, iar îndrăgostiţii
sunt umbra lui.

Nu ştiu cine sunt

Nu sunt creştin, nici evreu,
nici mag, nici musulman.
Nu sunt din Orient, şi nici din Occident.
Nu sunt din hăurile naturii
sau din sferele firmamentului,
de pe pământ sau din apă,
din aer sau din foc.
Nu sunt din cerul preaînalt
şi nici din lumea asta.
Nu aparţin nici existenţei, nici nefiinţei.
Nu sunt din India sau China,
nici din Bulgar sau Saqsin,
nici din cele două ţinuturi ale Irakului,
nici din tărâmul Khurasan.
Nu sunt din lume, dar nici de dincolo de ea,
Nu sunt din Rai, dar nici din Iad.
Nu mă trag din Adam, dar nici din Eva,
nu sunt din paradis, nici din Ridwan.
Eu vin de nicăieri şi nu las nicio urmă,
nu-s trup, nici suflet, căci sunt din sufletul sufletelor.
Am alungat dualitatea şi am unificat cele două lumi.
Pe una o caut, pe alta o ştiu;
pe una o chem, pe alta o văd.
El e la început, la sfârşit, afară şi-năuntru.
În afară de „El" şi de „El este" nu ştiu nimic altceva
Sunt beat de cupa de iubire
şi nu mai am habar de cele două lumi.
Nu mai am nicio grijă, doar rămân în extaz.
Dacă vreodată aş petrece o clipă fără Tine,
din acel moment m-aş căi toată viaţa.
Dacă vreodată voi rămâne singur cu Tine
voi călca în picioare cele două lumi
şi voi dansa necontenit.
O, Soare din Tabriz,
sunt atât de beat în această lume!
Singura mea poveste e această beţie
şi acest extaz.

Inima mea arde

Inima mea arde de iubire
Şi toţi pot vedea această văpaie.
Inima mea pulsează pătimaşă
Ca valurile unui ocean.

Prietenii mi-au devenit străini
În jurul meu nu sunt decât vrăjmaşi.
Dar eu sunt liber ca vântul,
Căci mustrările lor nu mă mai ating.

Mă simt acasă oriunde m-aş afla,
Iar în iatacurile iubiţilor
Eu pot vedea cu ochii-nchişi
Frumuseţea dansând.

În spatele vălurilor,
Beat de iubire,
Dansez şi eu
În ritmul acestei lumi.

Pentru că mi-am pierdut minţile
În lumea mea de oameni iubitori.

Cred în iubire

Cât timp
să mai jelesc
cu inima rănită?

Cât timp
să mai rămân
o toamnă tristă?

De când durerea
mi-a uscat frunzele
sufletul meu
se perpeleşte-n agonie.

Cât timp
să mai ascund văpaia
ce vrea să se înalţe
din acest foc?

Cât timp poate să-ndure cineva
durerea urii altui om?
A unui prieten ce se poartă
ca un vrăjmaş?

Cu inima frântă,
oare cât mai pot să îndur
chinurile trupului
şi ale sufletului?

Eu cred în iubire
şi jur pe iubire.
Tu să mă crezi iubito!

Cât timp mai pot
să implor mila ta
ca un prizonier al durerii?

Tu ştii că nu sunt o stâncă
sau o bucată de oţel,
dar auzindu-mi povestea,
chiar şi apa se va-ntări ca piatra.

Dacă aş vrea să spun cuiva
povestea vieţii mele
din trupul meu ar izbucni văpăi.

Cu entuziasm

Roagă-te cu entuziasm
Munceşte cu entuziasm
Fă dragoste cu entuziasm.

Mănâncă, bea, dănţuieşte
şi joacă-te cu entuziasm.

De ce să fii
ca un peşte mort
în acest ocean
de Dumnezeire?

În spatele cortinei

Oare chipul Tău
împodobeşte grădina?
Oare parfumul Tău
o îmbată?
Oare duhul Tău
a făcut din această vâlcea
un şuvoi de vin?

Sute de oameni Te-au căutat
şi au pierit căutând,
în această grădină unde Tu te ascunzi
în spatele cortinei.

Însă cei care vin ca îndrăgostiţi
nu trec prin această suferinţă,
căci pentru ei eşti uşor de găsit,
fiindcă Tu eşti în această adiere
şi în râul acesta de vin.

Lasă-mă să fiu nebun

O, Preamărite Dătător al vieţii,
scapă-mă acum de-această minte!
Las-o să rătăcească cu ochii ei cenuşii
de la o deşertăciune la alta.
Deschide-mi ţeasta şi toarnă
în ea vinul nebuniei!
Fă-mă nebun ca şi Tine;
nebun după Tine, nebun după noi.
Dincolo de-nţelepciunea celor proşti
e un deşert arzător,
unde soarele Tău se roteşte
în fiece atom.
Iubitule, târăşte-mă acolo
şi lasă-mă să mă coc în Desăvârşire!

Înfrânt de iubire

Cerul era luminat
de frumuseţea lunii,
atât de puternic,
că am căzut la pământ.

Iubirea Ta
m-a făcut să-mi dau seama
că sunt gata să renunţ
la această viaţă lumească
şi să mă las pradă
măreţiei Frumuseţii Tale.

Îndrăgostiţii sunt privilegiaţi

Luna a devenit o dansatoare
la acest festival al iubirii.

Acest dans al luminii
Acestă sacră binecuvântare
Această iubire divină
ne arată calea spre o altă lume
pe care doar îndrăgostiţii o pot vedea
cu ochii lor arzând de pasiune.

Aceia care s-au predat
sunt cei aleşi.
Odinioară, erau ca nişte stropi de lumină
Acum sunt soarele strălucitor.

Ei au lăsat în urmă această lume
de jocuri amăgitoare.
Ei sunt îndrăgostiţii privilegiaţi,
care creează o lume nouă
cu ochii lor aprinşi de pasiune.

Sculptorul

Eu sunt un sculptor, un creator de forme
În fiecare clipă făuresc un idol
Apoi, în faţa ta, eu îi topesc pe toţi.
Pot să dau naştere la o sută de forme
şi să le umplu de duh,
însă atunci când îţi privesc chipul,
vreau să le pun pe foc.
Sufletul meu se amestecă cu-al tău
Pentru că ţi-a simţit parfumul.
Cât de mult îl iubesc!
Fiecare strop de sânge pe care îl vărs
face cunoscut pământului
că atunci când sunt părtaş la iubire
mă contopesc cu Iubitul meu.
În acestă casă de noroi şi apă
inima mea a căzut în ruină.
Iubirea mea, ori intri în acestă casă,
Ori dacă nu, hai lasă-mă să plec.

Oglinda inimii

Alungă orice grijă
şi rămâi cu inima curată
asemenea unei oglinzi
care nu reflectă nimic.

Dacă vrei o oglindă curată,
atunci priveşte-te în ea
şi vezi adevărul ruşinos
pe care ţi-l arată.

Dacă metalul poate fi şlefuit
ca să devină o oglindă,
oare n-am putea şlefui
şi o oglindă a inimii?

Între oglindă şi inimă
există o singură deosebire:
inima ascunde taina,
pe când oglinda o dezvăluie.

Flacăra lumânării s-a stins

M-am păcălit şi am zburat prea aproape
de ceea ce credeam că iubesc.
Acum, flacăra lumânării s-a stins, vinul s-a vărsat,
iar îndrăgostiţii s-au retras undeva
unde nu-i mai pot vedea.
Ceea ce credeam că am câştigat, am pierdut.
Rugăciunile mele au devenit amare
şi vorbesc despre orbire.
Cât de minunat a fost să mă aflu o vreme
printre cei ce s-au predat.
Unii abia dacă-şi întorc privirea ca să vadă Calea,
dar alţii se avântă pe ea ca porumbelul în zbor.
Am cunoscut porumbei ce zboară nicăieri
şi păsări care se hrănesc cu boabe inexistente,
şi un croitor ce coase haine minunate
sfâşiindu-le în bucăţi.

Iubitul este totul

Când trandafirul se va duce
şi grădina se va usca
nu vei mai auzi trilul privighetorii.
Iubitul e totul; îndrăgostitul, doar un văl.
Iubitul e viaţă; îndrăgostitul, ceva mort.
Dacă iubirea-şi conteneşte grija ei statornică,
Îndrăgostitul va fi ca o pasăre fără colivie,
Îndrăgostitul va fi ca o pasăre fără aripi.
Cum să fiu treaz şi conştient
în absenţa luminii Iubitului?
Iubirea vrea ca acest Cuvânt
să fie răspândit pretutindeni.

Chemarea Iubitului

Iubirea n-are nicio legătură
cu cele cinci simţuri
şi cu cele şase direcţii.
Ţelul ei este doar să simtă
chemarea Iubitului.
După aceea, poate că Dumnezeu
o va accepta.
Tainele care trebuie spuse vor fi rostite
cu elocinţa necesară înţelegerii
acestor aluzii subtile şi tulburătoare.
O taină se-nsoţeşte
doar cu acela care o înţelege.
Pentru urechea celui sceptic
taina nu pare a fi o taină.

Apa vieţii

Frumuseţea inimii
e frumuseţea supremă;
buzele sale beau
din apa vieţii.
Cu adevărat există apa,
cel care-o toarnă
şi cel care o bea.
Însă când talismanul se sfărâmă
Acestea trei devin un singur tot.

Aceasta-i unitatea
pe care nu o poţi afla
cu ajutorul minţii.

Ai plecat la Cel Nevăzut

În sfârşit, ai plecat la Cel Nevăzut
Pe ce drum minunat ai ieşit din această lume?

Bătând din aripi şi din pene
ai evadat din colivie.
Te-ai înălţat la cer şi ai ajuns
în lumea sufletului.
Erai un şoim preţios, prins în cursă de o Bătrână.
Apoi ai auzit chemarea toboşarului
şi ai zburat dincolo de spaţiu şi timp.

Ca o privighetoare bolnavă de iubire
ai zburat printre bufniţe.
Apoi ai simţit parfumul grădinii cu trandafiri
şi ai pornit în zbor să cunoşti Trandafirul.

Vinul acestei lumi efemere
ţi-a dat dureri de cap.
Dar în final ai ajuns în taverna Veşniciei.
Ca o săgeată ai plecat din arc
şi ai gonit spre ţinta fericirii.

Acestî lume fantomatică ţi-a oferit semne false
Însă tu ai renunţat la iluzie
şi ai călătorit spre tărâmul adevărului.

Acum tu eşti Soarele –
La ce ţi-ar trebui o coroană?
Ai dispărut din această lume –
La ce ţi-ar fi bun un veşmânt?

Am aflat că cu greu îţi vezi sufletul
Însă ce rost ar avea să-l vezi
când tu eşti acum Sufletul Sufletelor?

O, inimă, eşti o pasăre minunată!
Căutând înălţimile divine
şi scuturându-ţi aripile
ai zdrobit lăncile ascuţite ale vrăjmaşului tău.

Florile fug de toamnă, dar tu nu –
Tu eşti trandafirul neînfricat
ce se leagănă în bătaia vântului îngheţat.

Revărsându-te ca o ploaie din cer
ai căzut pe acoperişul acestei lumi.
Apoi te-ai împrăştiat peste tot

prin jgheaburi şi burlane.

Acum cuvintele au luat sfârşit,
iar durerea din ele s-a risipit.
Acum te-ai dus să-ţi găseşti odihna
în braţele Iubitului tău.

Oceanul într-un strop de rouă

Eşti un ocean într-un strop de rouă,
Universul întreg într-o picătură de sânge.
Ce sunt aceste plăceri, aceste lucruri şi aceste lumi
Pe care tu le cauţi
Sperând că te vor face mai viu?

Spirit şi trup

Nu hrăni ambele părţi în mod egal.
Spiritul şi trupul au o valoare diferită
Şi trebuie tratate diferit.
Prea adesea punem samarul pe Iisus
Şi lăsăm măgarul să zburde pe păşune.
Nu cere trupului ceea ce spiritul face mai bine
Şi nu împovăra spiritul
Cu ceea ce trupul poate duce mai uşor.

Dorinţă

Am nevoie de tine
mai mult decât de hrană
şi de apă.

Trupul meu,
simţurile mele,
mintea mea
tânjesc după gustul tău.

Îţi simt prezenţa
în inima mea,
deşi tu aparţii
altei lumi.

Aştept
cu o pasiune tăcută
să-mi faci un semn,
să-mi arunci o privire.

Tăcerea

Mori în această nouă iubire!
Calea ta începe de dincolo.
Devino cerul!
Loveşte cu toporul în zidul închisorii
Evadează, pleacă de-acolo,
Ca şi cum ai fi din altă lume.
Fă-o acum!
Eşti acoperit de un nor gros.
Ieşi de-acolo! Mori,
şi rămâi în tăcere!
Tăcerea e semnul cel mai sigur
că ai murit.
Vechea ta viaţă a fost
doar o îndepărtare de tăcere.

Luna plină răsare acum
fără niciun cuvânt.

Cine face aceste schimbări?

Trag cu săgeata spre dreapta
şi cade în stânga.
Alerg după o căprioară
şi mă trezesc vânat de un mistreţ.
Uneltesc să obţin ce doresc
şi sfârşesc după gratii.
Sap gropi pentru alţii
şi cad singur în ele.

Ar trebui să fiu foarte atent
cu ceea ce-mi doresc.

View publication stats